

Bilag.

Indberetning til Landbrugsministeriet i Anledning af den fore- staaende Revision af Loven om Fiskeri i Randers Fjord og Gudenaå m. m.

Efter at Frijsenvold Fiskegaard — der saa længe den var i privat Eje havde været en næsten uovervindelig Hindring for Laksefiskenes Opgang til Legepladserne i Aaen og dermed en meget væsentlig Hemske for Udviklingen af Fiskeriet af disse Fiskearter ikke blot i Gudenaå, men ogsaa i Randers Fjord — i 1898 var blevet købt af Staten, og Loven af 7. April 1900 om Fiskeri i Randers Fjord og Gudenaå m. m. var traaet i Kraft, var der ved disse Vande tilvejebragt saa ordnede Forhold, at det var at antage, at Fiskeriet atter lidt efter lidt kunde genvinde i hvert Fald en Del af sin fordums store Betydning.

Inden Lovens Fremkomst var Fiskeriet imidlertid i saa stærkt Forfald og Tilbagegang, at dets Ophør med overhovedet at være lønnende maatte betrygtes; for et enkelt af Fiskerierne, nemlig Heltfiskeriet var dette i øvrigt allerede Tilfældet.

Ved det gennem Lovens Bestemmelser anordnede Opsyn — saavel ved Fjorden som ved Vandløbene — er det til Dels lykkedes at tilvejebringe betryggende Sikkerhed for, at Lovens forskellige Bestemmelser i de væsentligste Punkter blive overholdte, saa at det ubundne og alt ødelæggende Fiskeri, der hidtil var blevet drevet saavel paa Legepladserne som andre Steder, i Hovedsagen er ophørt.

Ved Lovens Bestemmelse om, at Frisenfold Fiskegaard ikke mere maatte anvendes til Fangst af Fisk til Salg, men kun til videnskabelige Forsøg o. lign. samt til Fangst af Fisk til Udsklækningsbrug til Fremme af Fiskeriet i Gudenaåen, er Muligheden for et betydelig forøget Fangstudbytte i Aaen ovenfor blevet tilvejebragt. Som en Følge heraf er Lodsejernes Iver for at deltage i og udnytte Fiskeriet paa Tider af Aaret, hvor Loven tillader det, steget, hvilket bl. a. fremgaar af den Omstændighed, at Antallet af Lodsejere, der have drevet Fiskeri efter Laks og Ørred, Aar for Aar er vokset. Efter de gennem Opsynet indsendte Oplysninger vedrørende dette Spørgsmaal har Drivgarnsfiskeriet i Gudenaåen saaledes i de fire Aar været drevet henholdsvis af: 43, 67, 71 og 88 Fiskere, medens Vaadfiskeriet er drevet af 24, 26, 32 og 41 Fiskere.

De ved Loven truffne Foranstaltninger til Fiskeriets Udvikling, saasom de anordnede Fredningstider, Yngeludsætning osv. har selvfølgelig ikke kunnet ventes fuldt saa hurtigt at ville give sig noget Udslag i forøget Fiskemængde. At navnlig Udviklingen af Laksefiskeriet, der i den Betydning, hvori dette tages og maa tages i Randers Fjord og Gudenaåen, nemlig som Fiskeriet af de store, værdifulde „Vinterlaks“ der i Vintermaanederne gaa op fra Havet, maatte kræve et betydeligere Aaremaal end det, hvori Loven har virket, behøver kun at antydes.

Ved Fastsættelsen af Fredningstiden var det naturligt, at man, som Følge af at Vinterlaksen opnaar en betydelig højere Værdi end Ørreden, søgte at udvikle Laksefiskeriet samtidig med, at man saa vidt muligt gav Fiskerne Lejlighed til at udnytte Fiskeriet af de store Laks. Paa Grund af Laksens og Ørredens store Lighed med hinanden maatte Fredningen imidlertid gælde begge Arter og maatte for Aaens Vedkommende omfatte den fælles Legetid her oppe. Men da man endvidere efter Opgangsforholdene ved Frisenfold Fiskegaard maatte formode, at Laksens Opgang i